

(3)

hjemmebagte småkager til trafikken. Vi havde
partiet en konkurrence, i vor gruppe på cen-
tralen, med opskriften på småkager, og bagte
det en plade eller to, når vi kom hjem
fra centralen, så jeg var næsten altid for-
brynet. — Da der skulle være valg, fik vi
trabt Søren klæbde plakater op. Peder
var midt ude at tale, og jeg diskuterede ir-
rigt, hvor jeg kunne komme til det. —
Vi fik en advarsel fra næsten om ikke at
klæbe plakater op på porten til nr. 62, men
Søren tog ikke hensyn, der kom en pla-
kat op til, og en advarsel til, vi fortæ-
rede Søren, at det ikke var meningen at
irritere private personer, men klæbe op på
telefonstænger, plakatsøjler og mere, som
andre partier gjorde, men Søren havde set
sig gal på den velhavende Trælast Larsen
og klæbde op for tredje gang, og denne
gang blev det ikke en ~~oplyselse~~, advarsel
men en opsigelse. Jeg var både ærgert og
og ked af det, for jeg var så glad for den
lille hyggelige lyghed, og som lå på cen-

(4)
Talt. Jeg havde i forvejen mistet min rare
gode hushjælp, "Lularsen", som Palle kald-
te hende, hun skulle giftes, og efter følgeren
var lidt problematisk, for når vi ikke var
hjemme, og hun skulle høre eller gå tur med
Palle, smalttede hun over til "Bedste", der
boede i et lille hus på vesttorvet, og der fyldte
de drengen med kaffe og franskbrød, og vi
der forsøgte at følge alle regler om sund
kost og frisk luft for drengen; da vi fra
andre fik at vide, hvor "de gik tur", beslut-
tede vi at sige hende op, så snart Peder blev
arbejdslos. — Nu stod vi så der og skulle
flytte.

Peder kom hjem og fortalte, der var en
lykkelig 2 1/2 værelse i en boligforening, men
det var et indskud på 400 kr., og det
havde vi ikke, måske et lån i banken, tænkte
jeg, det kunne vi betale af, når vi ikke
havde alle de gæster, men Peder ville hellere
lære hos en fuldmægtig i banken i Fåborg
en søster til Emma, han ville lære der
privat, jeg holdt ikke af at lære hos nogle,

(5)

hvorhen venner eller familie, men Peder opdagede det, vi fik lykkedes, men inden vi flyttede, opdagede vi, at der havde boet et menneske med Tuberkulose, og bodig foreningen havde ikke desinficeret, det fik vi gjort en meget søder mand hvor hørte hen til opgangen, der ikke lå ud til gaden, men til den store gæstplads, buske og enkelte træer der var mellem bygningerne, på en lille vogne stod en Tacebalkbelysning med en stærk luftende væske, belysning blev båret ind, alle vinduer og yderdøren lukket, og så stod belysning der var det Timmer, hvor til den blev hentet og vi luftede ud, og så først kunne vi flytte ind. — det var to fine stuer med store vinduer, og et lille værelse hvor der lige kunne stå nok to sørg og et skab. Og så var der W.C. Hvor var det dybt ikke at skulle ned fra tredje sal. — Pille fik mere turplads, han fik lige kann merket, og en dag hørte der bud fra Borgmester Uermer og hans kone, som jeg ikke ville høre ind at hilse på dem, de ville gerne tale med mig

(6)
de boede i samme boligforening, men med
indgang til St. Glasvej. Jeg gik derhen og
blev meget venlig modtaget, de var social-
demokrater, men jeg arbejdede jo godt sam-
men - fagligt - med cif. 7 - telefonarbejder-
ne, hvis beskylde bestod af deres parti-fæl-
ler, så det var nok ikke en sådan noget
det drejede sig, jeg var virkelig nysgerrig,
jeg synes jeg kan mindes et kaffebord med
små blomstrede kaffe-kopper, men måske er
det en erindrings forskydning, i hvert fald
handede vi kaffe ved vinduet, hvor fru V.
pegede ud og sagde, at der havde de mel-
lem legende børn på fortovet set en dreng,
der var så lig deres egen, der var død for
mogle år siden, og de blev dybt berørt af
det havde inviteret ham ind et øjeblik og
fået et vide, at han hed Palle, der ikke var
noget almindeligt navn, og fundet frem til
at han var vores søn, de ville gerne have
lov til at invitere ham ind engang imel-
lem, men synes ikke det var rigtig uden
forældrenes samtykke, og det fik de selv

(7)

følgelig, jeg syntes, det var rørende, og Alen-
ne forblå, hvor frygteligt det var at miste et
barn, vi havde oplevet forskækkelsen, da Pille
kræblede ud på taget på vestbro, og osse
da han den ene vinter der havde faldt strubeh-
vorte.

Marie Wisneup besøgte mig en dag og spørg-
te om jeg ikke kunne tage hendes søster
i huset en tid, hun kunne ikke komme ud
af "fattigværelse", hvis hun ikke havde arbej-
de. Maries søster var en mydelig dame, klog
og daglig i sit hus og have, men søsteren
var datteren begavet lidt sjusket, og lang-
fra en storsked, hun havde boet på et tag-
kammer i en gammel gade, og der havde Marie
fundet hende lige før pigen skulle føde.

Marie fik tilkaldt ambulance, og det gik godt.
Men som det var dengang, kom hun på
fattigforsorgen, de kunne vel ikke sende
hende tilbage til et tagkammer, men noget ulov-
ligt havde hun ikke effort, de ville gerne af-
med hende igen, og hun ville gerne ud, så
jeg sagde ja, Peder havde fået arbejde, så
jeg sagde ja.

det gik også temmeligt godt med Frederikke,
 jeg var aldrig strændes med nogle af mine
 husbyselpere, og heller ikke strædd ud, for det
 byselper ikke på sømmerbydet, men der er til-
 fælde, hvor man overhovedet ikke kan tage
 det på anden måde end den humoristiske
 og så dan var det vore med Mortens aften og
 dagen derpå, Vi skulle have gæsteg og far
 var inviteret, jeg passede selv voren og
 havde dagen for noget nødtørst, jeg bærrede
 kartofler, mens Frederikke pillede de vore, og
 du var allekrone - far hvor præcis, men
 Peder lod vente på sig, han var til et ef-
 termiddags møde, et sted på Fyn, Til sidst
 blev vi enige om at udsætte middagen til
 næste dag, men tog en portion gæsteg hvor
 med dertil hørende, og vi fik hvor meget af
 brydet, så det havde brydet var spist.
 Peder hvor sent hvor, de var blevet inviteret
 til at spise derude på landet. Næste dag
 da jeg ville ordre middags maden, spurgte
 Frederikke, hvad vi skulle have. Jeg blev
 lidt forbauset: "Gæstegen, Frederikke"

(9)

"Jamen, der er da ikke mere!!" : Jeg lukkede
både rummen, der stod et øjeblik skævt. —
"Hvordan er det gået til, der var da både de
to læs, svinger, halsen, og det havde bryd, vi
spiste da bare lidt, fordi jeg ikke ville
kun gå hygge uden et få noget" — — —
"Jeg troede ikke, vi skulle spise mere af den,
så jeg tænkte bare gået og nippel og nippel"
— — — jeg sagde ikke mere, men gik ind
i stuen for at se mig lidt, jeg fortalte
Peter du, det var vores bryllupsdag, vi havde
ikke lyst til at få den ødelagt med noget op-
gør, for Søren, hun var forlovet med, havde for-
som sædvanlig stået uden for køkkenvin-
dret i går, og vi var ikke bekendt med, at
hun sommetidst slår noget ud til ham
gennem vindret, han var landevejsbørns,
hvis ville nu blive i Odense og forsøge at
få arbejde. — — — da Frederikkes ophold
hos os var midlertidig ville vi afvikle det
på en stilfærdig måde, osse for vores ven-
ners skyld, som det løste sig af sig selv,
for Søren og Frederikke ville gifte, og det han

Jih arbyde forlod Frederikke vore "seleser",
 Der kom en parole fra R.D.P.

"Ud til Folket"

Monud Åge kom og afsløre forløbet med vort
 første fremstød. Lige over for, hvor boligfor-
 mingens bygninger lå, var der et stykke
 ubegyget gæstareal ved siden af Sørhøj-
 teriet. Der blev reklameret om et møde,
 Aksel Jansen, der var en gudbenådet taler,
 skulle komme, vi samlede en stor styr-
 ke hos os, så tog vi en tern ølkasse og
 vandede os på gæstet, vundt ølkassen, og
 Monud Åge Jansen trådte op på den og bød
 velkommen, han talte en halv times minut-
 ter om "den øjeblikkelige situation" men
 da han ikke kunne finde på mere at sige,
 og Aksel Jansen stadig ikke var kommet, råbte
 Monud Åge "og så giv jeg ordet til Peder
 Pedersen, der vil tale om den udmærkede poli-
 tiske situation" - Peder var forbløffet, for
 det havde der ikke været tale om, men han
 trådte op på ølkassen, og da han bragte
 mange ting med at høre radio fra ud-

(11)

landet, blandede han de første 10 minutter, men så tog han kassen, og sagde, "og mig giver jeg ordet til Rued Åge Hansen, du vil tale om den faglige situation" -- så måtte Rued Åge igen på ølkassen, og da der var gået 10 minutter og han var lige ved at opgive kassen Åsel Hansen tog det havde været forsinket, så han havde heller ikke mere end 10 minutters tæletid, for længere kunne vi ikke tælle tiden ud, men der var alligevel no tilhøre selv om det ikke var en folkemængde, var det en begyndelse. ——— Vi opløste mødet, og en halv snes stykker gik ned es oven og drak kaffe hos os. ———

En dag, da jeg havde besøgt far, havde han bedt mig om, at tage et billede af ham, da han gerne ville have, der var et godt fotografi af ham, når han var død. Jeg tog det ude i haven, et godt billede, men jeg tog det ikke så alvorligt, for far var meget ungdommelig og adsket, men mi viste det sig, at far selv havde følt, at

Erindringer – Valgkamp (Uddrag)

(...) Da der skulle være valg, fik vi travlt, Søren klæbede plakater op, Peder var med ude at tale og jeg diskuterede ivrigt hvor jeg kunne komme til det. Vi fik en advarsel fra værten om ikke at klæbe plakater op porten til nr. 62, men Søren tog ikke hensyn, der kom en plakat op til, og en advarsel til. Vi forklarede Søren, at det ikke var meningen at irritere private personer, men klæbe op på telefonstænger, plakatsøjler og mure, som andre partier gjorde, men Søren havde set sig gal på den velhavende Trælast Larsen og klæbede op for tredje gang, og denne gang blev det ikke en advarsel, men en opsigelse. Jeg var både ærgerlig og ked af det, for jeg var så glad for den lille hyggelige lejlighed, og som lå så centralt. (...)

Knud Åge kom og aftalte forløbet med vort første fremstød. Lige over for, hvor boligforeningens bygninger lå, var der et stykke ubebygget græsareal ved siden af svineslagteriet. Der blev reklameret om et møde, Aksel Larsen, der var en gudsbenådet taler, skulle komme, vi samlede en syv stykker hos os, så tog vi en tom ølkasse og vandrede over på græsset, vendte ølkassen, og Knud Åge Larsen trådte op på den og bød velkommen, han talte en halv snes minutter om, den øjeblikkelige situation, men da han ikke kunne finde på mere at sige, og Aksel Larsen stadig ikke var kommet, sagde Knud Åge: "Og så giver jeg ordet til Peder Pedersen, der vil tale om den udenrigspolitiske situation" – Peder var forbløffet, for det havde der ikke været tale om, men han trådte op på ølkassen, og da han brugte mange timer med at høre radio fra udlandet, klarede han de første 10 minutter, men så tog han hævn, og sagde "Og nu giver jeg ordet til Knud Åge Larsen, der vil tale om den faglige situation" – så måtte Knud Åge igen op på ølkassen, og da der var gået 10 minutter og han var lige ved at opgive ankom Aksel Larsen. Toget havde været forsinket, så han havde heller ikke mere end 10 minutters taletid, for længere kunne vi ikke trække tiden ud, men der var alligevel 20 tilhørere, selv om det ikke var en folkemængde, var det en begyndelse. Vi opløste mødet, og en halv snes stykker gik med os over og drak kaffe hos os. (...)